

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Krahuly a soudců Mgr. Jiřího Vilda a Mgr. Tomáše Hodného ve věci žalobce [redacted] nar. [redacted] bytem v [redacted] zast. JUDr. Jiřím Fílou, advokátem se sídlem v Karlových Varech, U Imperiálu 10, proti žalovanému **Dolu Kohinoor, a. s., v likvidaci**, se sídlem v Dolním Jiřetíně 5, o 106.267 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 13.2.2014, č.j. 8C 330/2008-183, **t a k t o :**

I. Rozsudek okresního soudu se

- a) v napadeném výroku II. **potvrzuje**,
 - b) ve výroku III. **m ě n í** tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem okresní soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti v částce 26.075,10 Kč s přesně stanoveným příslušenstvím a dále účelně vynaložené náklady spojené s léčením v částce 6.891,50 Kč s přesně stanoveným příslušenstvím (výrokem I.), a žalobu co do částky

73.300,40 Kč, a co do úroků z prodlení z částky 32.966,60 Kč od 1.8.2008 do 10.9.2008, z částky 24.017,40 Kč od 1. 8. 2008 do zaplacení a z částky 49.283 Kč od 28. 7. 2010 do zaplacení zamítl (výrok II.). Konečně (výrokem III.) rozhodl o nákladech řízení tak, že žalobce zavázal povinností k jejich náhradě a to ve výši 9.167 Kč.

Okresní soud rozhodl o žalobě, již se žalobce domáhal náhrady škody z pracovního úrazu s odůvodněním, že dne 14. 2. 2008 v rámci výkonu své práce přenášel balík novin na pracovišti žalovaného, špatně došlápl a prasklo mu v pravém koleni. Toto zranění mu bylo bezprostředně ošetřeno, byl léčen ambulantně, následně hospitalizován a operován, a jeho pracovní neschopnost trvala od 16. 2. 2008 do 21. 2. 2009. Požadoval proto nahradit vedle ztráty na výdělků po dobu celé pracovní neschopnosti, bolestné a náklady spojené s léčením. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, zpochybnil, že by se žalobci stal úraz, jak tvrdí a zejména s odůvodněním, že úrazový děj nemohl vyvolat tvrzené následky.

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobce jako zaměstnanec žalovaného dne 14. 2. 2008 v ranních hodinách na příkaz žalovaného nesl do provozní budovy žalovaného noviny, přitom špatně došlápl na rozbitém schodu, zvrtila se mu noha v pravém koleni. Téhož dne byl žalobce ošetřen na chirurgické ambulanci s diagnózou podvrtnutí pravého kolena. Následně žalobci koleno oteklo, a po punkci mu byla stanovena diagnóza natažení vnitřního postranního vazů pravého kolene. Žalobce se podrobil v březnu 2008 artroskopickému vyšetření a v červenci 2008 magnetické rezonanci. Pro přetrvávající bolesti a omezenou hybnost kolena se žalobce podrobil druhé artroskopii pravého kolenního kloubu ve dnech 20. 11. - 24. 11. 2008, při které bylo provedeno částečné odstranění - okrajové zarovnání rozvlákněného mediálního (vnitřního) menisku v jeho zadním rohu. Žalobce byl v pracovní neschopnosti v období od 16. 2. 2008 do 21. 2. 2009, po tuto dobu mu byla vyplácena nemocenská. Podle lékařského posudku ze dne 2. 9. 2008 bylo stanoveno bolestné za celou dobu léčení celkem 105 body a z toho za léčení natažení postranního kolenního vazů 49 body. Žalobce v souvislosti s lékařským ošetřením v jednotlivých dnech hradil regulační poplatky, dále za hospitalizaci v Nemocnici v Mostě ve dnech 2. 3. - 4. 3. 2008 zaplatil 120 Kč, za hospitalizaci ve Fakultní nemocnici Na Bulovce ve dnech 20. 11. - 24. 11. 2008 zaplatil 180 Kč, hradil si cestu k vyšetřením

do nemocnic. Za nákup kolenní ortézy vynaložil částku 433,50 Kč a za úhradu léků částku celkem 489,50 Kč. Průměrný (hrubý) denní výdělek žalobce před vznikem škody činil 983,33 Kč. Žalobci byla v období od 16. 2. 2008 do 15. 5. 2008 vyplacena nemocenská ve výši 36.858 Kč.

Okresní soud nárok žalobce posoudil dle § 366 zák. práce a uzavřel, že při plnění pracovních úkolů dne 14. 2. 2008 došlo k poškození zdraví žalobce a že úraz, který se žalobci stal, je úrazem pracovním. Protože žalobce požadoval nahradit škodu za léčení, jež si vyžádalo celou dobu trvající pracovní neschopnosti a žalovaný zpochybnil (bránil se uplatněnému nároku), že by předmětný úrazový děj z 14. 2. 2008 mohl vyvolat takové poškození zdraví žalobce, zaměřil okresní soud svou pozornost, zda mezi úrazovým dějem a následným chorobným stavem žalobce je příčinná souvislost, tedy zda škoda žalobcem požadovaná vznikla právě v důsledku úrazu. Okresní soud přitom odmítl závěry vyslovené MUDr. Michalem Šléglem v jeho znaleckém posudku ze dne 10. 10. 2012 předloženým na podporu svých tvrzení žalobcem a vyšel ze závěrů dvou v řízení vypracovaných znaleckých posudků. Jednak posudku znalce MUDr. Jiřího Vrzaly a jednak revizního znaleckého posudku Lékařské Fakulty v Plzni, Univerzity Karlovy. Jak znalec, tak znalecký ústav uvedli, že žalobce dne 14. 2. 2008 utrpěl pouze natažení vnitřního postranního vazy pravého kolene, že i pokud bylo při druhém artroskopickém zákroku provedeno okrajové zarovnání rozvlákněného mediálního menisku v jeho zadním rohu, nebylo to důsledkem úrazového děje ze dne 14. 2. 2008, ale degenerativní změnou základního artrotického onemocnění kolenního kloubu, kterou trpěl žalobce již v době úrazu. Shodně odmítli, že by v důsledku úrazového děje došlo u žalobce k poškození vnitřního menisku či předního křížového vazy. Znalci dále uvedli, že poranění vnitřního postranního vazy si obvykle vyžádá léčení v délce šesti týdnů, avšak vzhledem k existujícímu artrotickému onemocnění žalobce v době úrazu konstatovali delší dobu léčení a to až dvojnásobně. S ohledem na závěry v řízení vypracovaných znaleckých posudků dospěl okresní soud k závěru, že v příčinné souvislosti s pracovním úrazem je škoda vzniklá žalobci v podobě ztráty na výdělku pouze po dobu jeho pracovní neschopnosti v období od 16. 2. 2008 do 15. 5. 2008, bolestné odpovídající léčení natažení vnitřního postranního vazy a náklady spojené s léčením předmětného pracovního úrazu

žalobce v období do konce května 2008. Další léčba a s ní spojená škoda žalobci vzniklá již spadá na vrub základního onemocnění žalobce, tj. artrózy a v příčinné souvislosti s pracovním úrazem žalobce není. Z těchto důvodů přiznal okresní soud žalobci náhradu za ztrátu na výdělku právě jen za období 16. 2. 2008 do 15. 5. 2008 ve výši 26.075,10 Kč, bolestné odpovídající léčení natažení vnitřního postranního vazy za 49 bodů v částce 5.880 Kč podle vyhl. č. 440/2001 Sb. ve znění do 31. 12. 2008. A konečně účelně vynaložené náklady dle § 369 odst. 1 písm. c), § 373 zák. práce vynaložené žalobcem na léčení v období od vzniku pracovní úrazu do konce května 2008, tj. 9 regulačních poplatků po 30 Kč za ošetření, 2 regulační poplatky po 60 Kč za ústavní péči, náhrada jízdních výdajů za cestu k lékaři do Fakultní nemocnici na Bulovce a za náklady pořízení kolenní ortézy dne 21. 5. 2008, celkem náhrada nákladů léčení ve výši 1.011,50 Kč. Žalovanému proto soud uložil povinnost zaplatit žalobci celkem částku 32.966,60 Kč, a to včetně příslušenství úroků z prodlení s odkazem na ust. § 517 odst. 2 zák.č. 40/1964 Sb. ve výši dle nař.vl. č. 142/1994 Sb. (ve znění do 30. 6. 2010), a to ode dne 11. 9. 2008 (§ 563 zák.č. 40/1964 Sb.), neboť žalobce prokazatelně žalovaného vyzval (dobrovolnému) plnění k náhradě škody až dnem 10.9.2008. Ve zbývající části požadovaného plnění co do jistiny i úroků z prodlení, pak okresní soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. O nákladech řízení okresní soud rozhodl dle § 142 odst. 2 o.s.ř. podle poměrného úspěchu účastníků ve věci tak, že převážně neúspěšnému žalobce zavázal nahradit žalovanému na jejich náhradě poměrnou část ve výši 9.167 Kč.

Proti zamítavému výroku II. rozsudku podal žalobce včasné odvolání, v němž žádal rozhodnutí v napadených výrocích II. a III. zrušit a věc vrátit okresnímu soudu k dalšímu řízení. Vytkl okresnímu soudu, že nepřihlédl k jím tvrzeným skutečnostem ani k důkazům, že neúplně zjistil skutkový stav, neboť ve věci neprovedl navržené důkazy, a to stěžejní důkaz výslech svědka MUDr. Krystlíka, který žalobce operoval a mohl by se vyjádřit k rozsahu poškození kolene, zda došlo k pouhému začištění menisku, nebo zda k jeho odstranění. Podle přesvědčení žalobce okresní soud vůbec nepřihlédl ke znaleckému posudku MUDr. Šlégla a ve svém důsledku i nesprávně vyhodnotil znalecký posudek MUDr. Vrzaly, který po seznámení s posudkem MUDr. Šlégla, své závěry opravil, korigoval. Žalobce nesouhlasil ani s rozhodnutím soudu o nákladech řízení, pokud nebylo

aplikováno ust. § 150 o.s.ř. Přitom poukázal na charakter sporu s tím, že navíc výsledek řízení závisel na znaleckém posudku a již z tohoto důvodu by žalovanému ani nemělo podle § 142 odst. 3 o.s.ř. příslušet právo na náhradu nákladů.

Krajský soud jako soud odvolací přezkoumal rozsudek okresního soudu v jeho napadené části, tj. pouze ve výroku II. včetně řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, a odvolání neshledal důvodným. Vyhovujícím výrokem I., odvoláním nenapadeným, se odvolací soud nezabýval a rozsudek soudu prvního stupně v této části nabyl samostatně právní moci.

Podle názoru odvolacího soudu soud prvního stupně v daném řízení, jež vyústilo ve vydání shora označeného rozsudku, po poměrně podrobném a v souladu s důkazní iniciativou obou stran sporu i po zcela vyčerpávajícím dokazování zjistil skutkový stav, který-pokud se jedná o učiněný skutkový závěr, že žalobce dne 14. 2. 2008 si při chůzi po schodech podvrtnul pravou nohu a poškodil si tak zdraví spočívající v natažení vnitřního postranního vazy pravého kolene a že již v době vzniku tohoto úrazu trpěl žalobce degenerativní změnou kolenního kloubu-artrózou I. stupně - má oporu v provedeném dokazování a odvolací soud jej proto přejímá a jde-li o skutková zjištění také odkazuje na písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí. Odvolací soud v hodnocení důkazů soudem prvního stupně soud neshledal z hlediska jejich závažnosti (důležitosti), věrohodnosti, pravdivosti a zákonnosti logický rozpor. Není možné ani konstatovat, že by soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány, nebo že by vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nevyplývaly. Protože ze skutkového stavu pak soud prvního stupně vyvodil dle názoru odvolacího soudu i zcela správný závěr právní, lze proto v rámci stručnosti zcela odkázat na podrobné odůvodnění napadeného rozsudku.

K odvolací argumentaci žalobce pak nutno dále uvést, že soud prvního stupně v písemném vyhotovení napadeného rozsudku zákonem stanoveným způsobem (§ 157 odst. 2 o.s.ř.) rozvedl, z jakých důkazních prostředků čerpal (a proč) dílčí skutková zjištění a posléze celkový závěr o skutkovém stavu, přesvědčivě také vyložil, jakými úvahami se

při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl další (navržené) důkazy a z jakého důvodu neuvěřil skutkové verzi žalobce stran jím tvrzené celkové léčby poškození zdraví po úrazu ze dne 14. 2. 2008.

Je nepochybné, že závěr soudu prvního stupně, zda žalovaný odpovídá za škodu v rozsahu tvrzeném žalobcem, byl odvislý od toho, zda mezi úrazovým dějem a následným zdravotním stavem žalobce je dán vztah příčiny a následku a že posouzení tohoto stavu se neobejde bez odborných znalostí. Soud prvního stupně zcela správně ustanovil znalce, správně formuloval znalecký úkol, a protože žalobce závěry znalce zpochybňoval (předložením vlastního znaleckého posudku), zcela důvodně přistoupil též dle § 127 odst. 3 o.s.ř. k reviznímu znaleckému zkoumání - k přezkoumání obou znaleckých posudků specializovaným znaleckým ústavem.

Znalec MUDr. Vrzala se od svých závěrů vyslovených ve znaleckém posudku ani po seznámení se závěry znalce MUDr. Šléglů zásadně neodchýlil, i nadále setrval, že žalobce dne 14. 2. 2008 utrpěl jen natažení postranního kolenního vazů, že zpráva magnetické rezonance z července 2008 sice konstatovala poškození vnitřní i zevního menisku, avšak uvedl, že toto jsou známky degenerativního onemocnění kolene. Znalec pouze připustil, že úraz žalobce degenerativní změny pouze urychlil. Následně však znalec svůj znalecký posudek (písemně) dne 2. 1. 2013 doplnil s tím, že po prostudování kompletní dokumentace obsahující veškeré kontroly lékaře od roku 1992, úraz žalobce, tj. natažení postranních vazů degenerativní onemocnění nemanifestoval, ani je neurychlil a ani neovlivnil jeho další vývoj. Znalecký ústav se pak vyjádřil jak k závěrům soudem ustanoveného znalce MUDr. Vrzaly, tak k závěrům MUDr. Šléglů, který se závěry znalce MUDr. Vrzaly víceméně ztotožnil a naopak závěry MUDr. Šléglů odmítl. Soud prvního stupně postupoval správně, pokud neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz výsledků MUDr. Krystlíka považoval je za nadbytečný. Jak znalec MUDr. Vrzala tak i zřejmě znalecký ústav totiž při formulaci svých závěrů z pooperačních zpráv a vyšetření provedená tímto lékařem vycházeli.

I odvolací soud sdílí závěr soudu prvního stupně o přesvědčivosti obou znaleckých posudků. Znalci logicky vysvětlili, proč neshledali, že podvrtnutí kolena by mohlo

způsobit takové poškození zdraví, že pro takový závěr nesvědčily žádné z prvotních objektivních nálezů, že nebyly shledány žádné nitřkloubní změny. Žalobce nepodal jiný důkaz, čím by hodnověrnost (z hlediska nedostatečné kvalifikace či odbornosti znaleckého ústavu) závěrů předmětného znaleckého posudku zpochybnil.

Protože jiné důkazy žalobcem v průběhu řízení před soudem prvního stupně navrženy nebyly a v odvolacím řízení v důsledku systému neúplné apelace je další dokazování zapovězeno, nemohl odvolací soud dojít k jiným skutkovým a potažmo právním závěrům, než k jakým dospěl soud prvního stupně, a proto z výše vyložených důvodů byl rozsudek v jeho napadeném zamítavém výroku II. jako věcně správný potvrzen (§ 219 o.s.ř.).

Změněn (§ 220 odst. 1 o.s.ř. per analogiam) byl rozsudek jen ve výroku III. o nákladech řízení. Soud prvního stupně o nákladech řízení rozhodl s odkazem na ust. §142 odst. 2 o.s.ř. podle úspěchu účastníků ve věci. Vzhledem k obecné zásadě úspěchu by pak z pohledu výsledku řízení měl mít žalovaný vskutku právo na náhradu poměrné části nákladů. Od této zásady se lze odchýlit a soud nemusí výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat, jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele (§ 150 o.s.ř.). Odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně je toho názoru, že tak tomu právě i v posuzovaném případě je, a že je na místě převážně úspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů odeprít. To nejen z důvodů stojících na straně žalobce (jeho osobní a sociální poměry-žalobce je veden jako uchazeč o zaměstnání na Úřadu práce, jeho jediným příjmem jsou dávky státní sociální podpory, má sníženou pracovní schopnost), ale též vzhledem k okolnostem případu. Je totiž evidentní, že žalobce pracovní úraz utrpěl, a že byl přesvědčen, že jeho následný špatný zdravotní stav (pro který byl v pracovní neschopnosti po dobu jednoho roku) byl následkem úrazu. Teprve výsledky znaleckého zkoumání, na kterém bylo též částečně odvislé rozhodnutí soudu, ukázalo opak. Žalovaný nárok žalobce ani z části neuznával, proto žalobci nezbylo než se obrátit s žalobou na soud. Ze všech výše uvedených důvodů se odvolacímu soudu nejeví spravedlivým, aby se majetkové důsledky vyvolané řízením dotkly žalobce.

Ze stejného důvodu (§ 150 o.s.ř.) pak bylo rozhodnuto i o nákladech odvolacího řízení (§ 224 odst. 1 a o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek ustanovení § 237 o.s.ř. k Nejvyššímu soudu ČR do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni. Přípustnost dovolání (§ 237 až 238a) je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Ústí nad Labem dne 15. dubna 2015

JUDr. Jiří Krahula, v.r.

předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

Zuzana Milfaitová